

EL PARDAL

Text popular ampliat per Joan Manén¹

Una cançoneta nova, vos la diré,
del pardal quan s'ajocava sota orangé.
El pardal quan s'ajocava feia remor,
per veure si el sentiria la seva amor.
Seva amor és dins la cambra que no en sent res,
si no el moço de la casa el traginer.
De la finestra més alta li'n va parlar:
Les onze hores són tocases ves-te a acotxar.
No m'acotxo pas encara, vaig de camí
som fet una prometença a Sant Magí.
Quan a Sant Magí vaig ésser a suplicar
que em deixés anar a mes terres per festejar.
Quan vaig ésser a mes terres jo els encontrí
tres amors que jo tenia allí.
Tres galanes que tenia eix ocellet
Mariana, Petronel-la i Isabelet.
A tots tres amors oferia la creueta de Sant Magí
més un d'ells de resposta fiu
les creuetes bé vindran si us dono el "sí".
"Quan m'haureu demanadeta, pardalet,
serà l'hora ara no si és per bon fi.
Aixelat l'ocell d'aquells llocs fugia.
I tot moix s'escapolia
guiant son vols vers l'orangé,
on s'ajocava sens fer remor brogit ni fresa.
Ai cançó qui t'ha dictada, qui treta t'ha?"

¹ Lletre consultada a: <http://cdmanenobracoral.joanmanen.cat/> [Consulta juliol 2015]

Seran tres fadrins de l'Empordà qui treta t'han?

(solo tenor)

Ai cançó qui t'ha dictada?

No és pas de l'Empordà cap fadrí,

sinó un músic que fa nyigu nyigu,

amb el violí.

El Pardal², dedicat a Lluís Maria Millet, és un caprici sobre el tema popular d'una gran originalitat. S'inicia amb l'ús d'onomatopeies (imitant el cant del pardal) que apareixen durant part de l'obra com a acompanyament de la melodia. El caràcter general del caprici és joiós i tro-

bem moments d'un descriptivisme bucòlic molt inspirat. El text popular està revisat i ampliat per l'autor, que al final de l'obra, amb el seu sentit de l'humor característic, diu: "Ai, cançó qui t'ha dictada? No és pas de l'Empordà cap fadrí, sinó un músic que nyigu-nyigu amb el violí".

² Text de Daniel Blanch, President de l'Associació Joan Manén, extret de *Joan Manén Collection, Obra Coral, CD3*.